

Om betydningen af egen skyld i forbindelse med tingsskadeerstatning henvises til bemærkningerne til § 9, stk. 2.

Efter artikel 18, stk. 2, kan beløbsangivelsen i stk. 1 ændres hvert 5. år under hensyn til den økonomiske og valutariske udvikling i EF. På denne baggrund foreslås justitsministeren i *stk. 2* bemyndiget til at ændre beløbet i stk. 1, hvis vedtagelsen af EF direktiv efter art. 18, stk. 2, gør dette nødvendigt.

Til § 9

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer til direktivets artikel 8, stk. 2.

Efter denne bestemmelse kan erstatning nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte på grund af egen skyld har medvirket til skaden. Ordet erstatning dækker såvel erstatning og godtgørelse for personskade, erstatning for tab af forsørger samt tingskadeerstatning, jfr. lovforslagets § 2. Udtrykket »medvirket til skaden« dækker på samme måde som det tilsvarende udtryk i erstatningsansvarslovens § 24, stk. 2, såvel egen skyld som accept af risiko.

Efter direktivet vil erstatning også kunne nedsættes eller bortfalde, hvis en person, som skadelidte er ansvarlig for, har begået en fejl. Efter gældende ret vil et sådant forhold også kunne medføre nedsættelse af erstatning til skadelidte. Justitsministeriet har derfor ikke fundet, at der er behov for udtrykkeligt at anføre dette i lovforslaget. Som eksempel på et tilfælde, hvor fejl hos andre personer end skadelidte får betydning ved erstatningsudmålingen, kan nævnes erstatning for tab af forsørger. Egen skyld hos afdøde vil således kunne medføre, at erstatningen til de efterladte nedsættes i samme omfang, som erstatningen til afdøde selv ville være nedsat. Der er ikke ved lovforslaget til sigtet en ændring af den eksisterende retspraksis vedrørende betydningen af egen skyld. Der henvises nærmere til de almindelige bemærkninger punkt 3.9.

Justitsministeriet har fundet anledning til i bestemmelsens *stk. 2*, udtrykkeligt at fastslå, at der ved beregningen af tingsskadeerstatning skal ske fradrag af de i § 8 nævnte 4.000 kr., før erstatningen nedsættes på grund af egen skyld.

Til § 10

Bestemmelsen, der indeholder regler om forældelse og ophør af erstatningskrav efter lovforslaget, svarer til artiklerne 10 og 11 i direktivet.

Lovforslaget opstiller 2 tidsfrister, der skal overholdes, hvis skadelidte vil bevare sit erstatningskrav, dels en 3 års frist fra skadens indtræden, og dels en frist på 10 år fra det tidspunkt, da produktet blev bragt i omsætning.

Det skal understreges, at forslagets § 10 kun vedrører forholdet mellem skadelidte og producenten, mens eventuelle regreskrav mellem en leverandør, jfr. § 4, og en producent eller mellem flere producenter forældes efter dansk rets almindelige forældelsesregler.

I overensstemmelse med almindelige bevisbyreregler påhviler det producenten at føre bevis for, at fristen henholdsvis i stk. 1 eller stk. 2 er udløbet.

Til stk. 1

Bestemmelsen svarer til direktivets artikel 10 og opstiller en frist på 3 år, inden for hvilken skadelidte skal gøre sit erstatningskrav gældende mod den, der er ansvarlig i medfør af forslages § 4. Forslaget indebærer en forkortelse af dansk rets almindelige forældelsesfrist på 5 år, jfr. 1908-lovens § 1, nr. 5.

Baggrunden for direktivets og dermed lovforslagets regler om forældelse er bl.a. et ønske om at fastsætte ensartede forældelsesfrister i samtlige medlemsstater.

Fristen regnes fra det tidspunkt, da skadelidte havde eller burde have kendskab til skaden, defekten og producentens navn og opholdssted. Det er efter bestemmelsen uden betydning, hvornår den skadevoldende handling indtræffer. Går der noget tid, inden skaden viser sig, regnes fristen først fra dette senere tidspunkt. I mange tilfælde vil det ikke være muligt at beregne erstatningskravets størrelse før på et senere tidspunkt. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvor skadelidte skal have erstatning for varigt mén eller for nedsat eller tabt erhvervs-evne. Dette forhold har imidlertid ingen indflydelse på forældelsesfristen, der stadig skal regnes fra det tidspunkt, da skadelidte havde eller burde have kendskab til selve skaden. Dette er næppe i overensstemmelse med fortolkningen af bestemmelsen i § 2 i 1908-loven, hvor fristen for så vidt angår godtgørelse for varigt mén og erhvervsvenetabserstatning formentlig først regnes fra det tidspunkt, hvor tilstanden er blevet stationær. Til gengæld kan forældelsen efter lovforslaget afbrydes blot ved anerkendelse af erstatningspligten. Der henvises herom til bemærkningerne til stk. 3.

Skadelidte skal endvidere vide eller burde have vidst, at der var tale om en produktskade. I mange tilfælde vil det være klart for forbrugeren, at ska-